

Raw & well-done

■ MUSIIKKI

Ari Viitanen *All Stars* -orkesteri
solisteineen
Tryckeriteatern, Karjaa
3.11.2007

Verbaaliset taidot loppuivat allekirjoittaneelta kesken, kun ryhdyin kirjoittamaan kuvausta konsertin esiintymislavan odotuksia herättävästä täyteydestä ja tyylikkyydestä ennen esityksen alkua. Onneksi tilanteen pelasti saliin äitinsä kanssa marssinut pikkupoika, joka onnistuneesti, iloisella ja kovalla äänellä kajautti: "Kato, mitä kitaroita."

Heti konsertin alussa paljastui myös esiintyjien piinkova ammattitaito soitinten käsittelyyn. Pienenä nyanssina vaikka saksofonisektion soiton sulkaakakkumainen täyteläisyys tai kitaristien henkeä ja rentoutta täynnä oleva ote – kuin Who parhaina päivinään.

Ari Viitanen oli kerännyt

uransa varrelta musikoita eri soittoryhmiiksi. Illan autenttissimman siirroksen Suomi-musiikin 60-luvulle tehtiin kuolemattomalla Emma-kappaleella Tinos-yhtyeen voimin. Tulkitsen asian Martti Syrjän kuvaillevin sanoin: "Yhä kireämmin soivat kuudestaan, kielet kitarani yhä uudestaan." Ja tuoreesti.

Komeasti tulkittu Wichita Linemanin jälkeen päästiin kuulemaan Arin mukaan "kaikkien rock-virsien äiti". Ja mikäpä virteen sopisi paremmin kuin kunnan kanttori. Vaikkapa Helsingin tuomiokirkkoseurakunnan, tuttavallisemmin suurkirkon, kanttori Harri Viitanen. Kun tähän lisätään vielä onnistunut laulu ala Tino Casagrande, niin A Whiter Shade Of Pale syntyi taas kerran uudestaan sielukkaaksi jopa sielunhoidolliseksi musiikilliseksi ikoniksi.

Ari oli ryhtynyt uudistamaan myös uudempaa musiikkia. Ultra Bran sinänsä kelpo Sa-

vanni Nukahtaa oli saanut uuden jamaikalaispohjaisen sovituksen. Mainosmiehen sanoin "kannattaa kokeilla", koska kappaleen ote huolimatta siitä, että sanoitusta ei oltu muutettu, tuntui nyt vähemmän paatokselliselta ja enemmän elämää läheisemmältä.

Tom Waitsin Poor Edwardsissa Arin lauluäänen käheys sopi hienosti viulistien itsensä rakentamien torviviulujen äänenväriin. Huilu puhtaudestaan loi sopivaa kontrastia kokonaisuuteen.

Nykypäivinä, kun halutaan kuvata jotain asiaa hyväksyttävänä ja haluttuna on muotia käyttää sanaa lämminhenkinen. Tämä sana ei kuvaa millään lailla illan konserttia. Ei myöskään sana omahyväinen eikä sitäkään vähää virkamiesmäisyys ja tekopyhyys.

Tarkennan ensimmäistä. Lämminhenkisyyden tulkitsen kulissiksi. Sitä konsertti ei ollut, vaan kaikki oli avointa tai-

toa vaativaa ja riskiä kaihtamattomaa toimintaa. Viimeistään silloin, kun Kenneth Jäkälä tarttui mikrofonin, asia oli kaikille selvä. Raakaa tyylikkyyttä, hyvin toteutettuna.

Hieno Ari Viitanen. Kun taiteilija luottaa itseensä, ja kun taiteilija luottaa ystäviinsä lopputulos on tämä.

Illan huipputunnelmat painivat miettimään paria asiaa. Mitä, jos allekirjoittaneen vähäinen laulutaito otettaisiin pois, millä sen olisi valmis myymään? Mitä, jos Karjaalta otettaisiin pois Ari Viitanen ja muut illan esiintyjät? Mitä, jos maailmasta otettaisiin pois musiikki? Niin mitä sitten? Jos musiikki otettaisiin pois?

Kannattaa mieltä. Mutta kannattaa myös käydä vilkaisemassa Arin nettisivuja. Ja toivoa, että illan konsertti kuulutettiin jossain vaiheessa uudelleen.

Veli Viitala